

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

A Kaposvári Járásbíróság útján

Ügyszám: 14.P.21.030/2009.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] (szám alatti lakos) – az F/1. alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, [REDACTED] útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv. III.20.694/2013/4. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését; R) cikk (2) bekezdését; XII. cikk (1) bekezdését; XIII. cikk (1) bekezdését; XV. cikk (1) bekezdését; XXIV. cikk (1) bekezdését; valamint a 28. cikket.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat kívánom előadni:

1. Az Abtv. 26-27. §, valamint 30. § szerinti feltételek fennállta

A Kúria Pfv. III.20.694/2013/4. számú - jelen beadványhoz F/2. alatt csatolt - ítéletét az indítványozó jogi képviselője 2014. 01. 21. napján vette át.

Az indítványozó személyi érintettségét megalapozza, hogy a jelzett ítélettel eldöntött perben felperes volt, az eljárás során nyitva állt jogorvoslati lehetőségeit pedig kimerítette.

Az indítványozó ezúton is nyilatkozik arról, hogy az alkotmányjogi panasz indítványában szereplő személyes adatai nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá (jognyilatkozat F/3. alatt csatolva).

2. Alaptörvény érintett rendelkezései

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

R) cikk

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkre kötelezőek.

XII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz.

XIII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

KAPOSVÁRI JÁRÁSBÍRÓSÁG	
Érk.	2014 MÁRC 17
Példány:	Mélt.: db
Az ügyirat száma:	14P 21030/2009

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10 / 661-0 / 2014
Erkezett:	2014. MÁRC 27
Példány:	3 db
Melléklet:	3 x 3 + 3 db
Cikkszám:	P-1

XIV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

3. Tényállás

Az indítványozó 2006. augusztus 7. napján Kecskemét belterületén közúti balesetet szenvedett. Sérülései maradandó - munkaképesség csökkenést eredményező - fogyatékosság hátrahagyásával gyógyultak. A balesetet okozó gépjárművezetőt a Kecskeméti Városi Bíróság a 3.B.124/2007. szám alatt folyamatban volt büntetőeljárásában maradandó fogyatékosságot eredményező közúti baleset gondatlan okozásának vétségében találta bűnösnek.

Az indítványozó a gépjárművezető kötelező felelősségbiztosítójával a kórházi gyógykezelési költségek, valamint a nem vagyoni kártérítés körében peren kívüli egyezséget kötött, a költségalapú (mezőgazdasági-, ház körüli-, házimunka) járadék, valamint jövedelem pótló járadék iránti igényét pedig - egyezség hiányában - a Kaposvári Városi Bíróság előtt indított perben kívánta érvényesíteni.

A **Kaposvári Városi Bíróság 14.P.21.030/2009/101. számú ítéletében** a felperes kereseti kérelmét részben megalapozottnak ítélte, a jövedelem pótló járadékra vonatkozó kereseti kérelemről pedig akként döntött, hogy nem találta kérséget kizáróan bizonyítottnak a felperes azon állítását, miszerint a baleset be nem következése esetén munkáltatója őt 2008. januárjától 8 órás munkaidőben havi bruttó 100.000 Ft összegű munkabérért foglalkoztatta volna, ezért a **jövedelemvesztés mértékének megállapításánál a korábbi tényleges jövedelméből, a havi bruttó 50.000 Ft-ból,** illetve a rendszeres szociális járadéka összegéből **indult ki.** Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes, valamint a II. rendű alperesként perben részes felelősségbiztosító nyújtott be fellebbezést.

A másodfokon eljáró **Kaposvári Törvényszék 2.Pf.21.381/2012/3. számú ítéletében** az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta, és a tényállást - többek között - oly módon egészítette ki, hogy a **Ptk. 357. § (4) bekezdése alapján bizonyítottnak látta, hogy amennyiben a baleset nem következik be, a felperes indítványozót a munkáltatója 2008. január 1. napjától kezdődően napi 8 órában mezőgazdasági gépkezelő munkakörben alkalmazta volna. Nem látta azonban bizonyítottnak, hogy havi bruttó 100.000 Ft jövedelemben részesült volna,** tekintettel arra, hogy a gazdálkodó szervezet valamennyi dolgozó esetén havi bruttó 75.000 forintra emelte fel a fizetést. Ennek alapján a másodfokú bíróság **2007. évtől kezdődően folyamatosan havi bruttó 75.000 Ft jövedelemmel számolt a jövedelem pótló járadék megállapítása körében. Ezzel összefüggésben ítéletében leszögezte, hogy a felperes indítványozónak lehetősége lett volna bizonyítási indítványt előterjeszteni arra nézve, hogy 2008-2012 közötti időszakban történt-e bérfejllesztés és milyen összegben,** erre azonban nem került sor, így a bíróság a 2008-2012 közötti időszakra nézve is havi bruttó 75.000 Ft jövedelem alapulvételével döntött a jövedelem pótló járadékról.

A másodfokú ítélet ellen az indítványozó felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.

A felülvizsgálati kérelem a jövedelempótló járadék körében arra hivatkozott, hogy az indítványozó felperes által a baleset be nem következése esetén - a másodfokú bíróság által bizonyítottan látottan - 8 órás munkarendben ellátásra kerülő mezőgazdasági gépkezelő munkakör a *Mezőgazdasági Biztonsági Szabályzat kiadásáról szóló 16/2001. (III. 3.) FVM rendelet mellékletének 2.1.1-es pontja* értelmében szakképesítéshez kötött, melyre jogszabályon alapuló kötelező bérfejllesztés érvényesül. A garantált bérminimum összegét minden évre kormányrendelet határozza meg, melytől egy munkáltató sem térhet el jogszerűen, így a 2008-2012 közötti időszakra figyelembe veendő jövedelemre nézve a felperes indítványozót nem terhelte a Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettség. A felülvizsgálati kérelem hivatkozott arra is, hogy jogszabály nem lehet bizonyítás tárgya, az alkalmazandó jogszabály felkutatása nem tartozik a bizonyítás körébe, az az eljáró bíróság feladata.

A felülvizsgálati kérelem álláspontja szerint a másodfokon eljáró Kaposvári Törvényszék ezzel megsértette a keresetlevél előterjesztésekor hatályos, a *Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény 17. § (1) bekezdése*, ill. a *Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény 153. § (1) bekezdése* felhatalmazása alapján a garantált bérminimum évi összegeit megállapító Kormányrendeleteket, amikor nem vette figyelembe, hogy a mezőgazdasági gépkezelő munkakör a *Mezőgazdasági Biztonsági Szabályzat kiadásáról szóló 16/2001. (III. 3.) FVM rendelet mellékletének 2.1.1-es pontja* értelmében középszintű szakmai végzettséghez kötött munkakör, tehát a rá irányadó munkabérre vonatkozóan az *Mt. 17. § (1) bekezdése* értelmében kötelezően alkalmazandó a garantált bérminimum.

A felülvizsgálati bírósággént eljáró Kúria Pfv. III.20.694/2013/4. számú ítéletében a felülvizsgálati kérelmet nem tartotta alaposnak és a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemben támadott rendelkezéseit hatályában fenntartotta. A jövedelempótló járadékkal összefüggésben az Indokolásában arra hivatkozott a garantált bérminimum alkalmazása a munkáltatóval szembeni jogvita tárgya lehet, a keresetvesztés megállapításának alapjául azonban nem szolgálhat.

Ezen túlmenően a Kúria - a felülvizsgálati kérelemhez kötöttség (Pp. 275. § (2) bekezdése) megsértésével - megjegyezte, hogy a baleset előtt már csökkent munkaképességű, részmunkaidőben foglalkoztatott felperest terhelte volna annak bizonyítása is, hogy alkalmas lett volna napi nyolc órában az új munkagépen végzendő munkára, és a Kúria álláspontja szerint - erre nézve a perben nem volt bizonyítás. Ez a felülvizsgálati kérelmen túlterjeszkedő - megállapítás egyébként kifejezetten íratellenes, tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet Indokolása is rögzíti, hogy a perben kirendelt [REDACTED] állandó igazságügyi orvos-szakértő "azt is megállapította, hogy amennyiben a felperes vonatkozásában a perrel érintett baleset egészségi követelményei figyelmen kívül hagyásra kerülnek, akkor a felperes a traktorvezetéssel kapcsolatos munkakör ellátására alkalmasnak lenne minősíthető, vele kapcsolatban kizáró ok nem állna fenn."

4. Az Abtv. 29. § szerinti feltételek fennállta

Álláspontom szerint a Kúria Pfv. III.20.694/2013/4. számú ítélete alaptörvény-ellenes, mert az a döntése, miszerint a garantált bérminimum alkalmazása csupán a munkáltatóval szembeni jogvita tárgya lehet, a keresetvesztés megállapításának alapjául azonban nem szolgálhat, sérti az indítványozó felperesnek az Alaptörvényben garantált

- a jogállamiság elvéből levezethető jogbiztonsághoz fűződő alapjogát /B) cikk (1) bekezdése/,
- a jogszabályok mindenkre nézve kötelező jellegét megállapító alaptörvényi normát /R) cikk (2) bekezdése/,
- a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához fűződő alapjogát /XII. cikk (1) bekezdése/,
- a tulajdonhoz való alapjogát /XIII. cikk (1) bekezdése/,
- a jogegyenlőséghez fűződő alapjogát /XV. cikk (1) bekezdése/.

- a tisztességes eljáráshoz való jogát /XXIV. cikk (1) bekezdése/,
 - a munka szabad megválasztásához való jogát /XII. cikk (1) bekezdése/,
- Ezen túlmenően az ítélettel a Kúria megszegte
- a jogszabályok értelmezésénél reá irányadó szabályokat /28. cikk/.

4.1. A károsult alanyi joga: a teljes kár megtérítéséhez való jog

A büntetőjog és a magánjog szétválását követően a két jogág felelősségi rendszerében, a szankciók jogpolitikai céljában alapvető különbségek alakultak ki. A polgári jogi felelősség a büntető jellegű, represszív szankciókon túllépve elsődlegesen a reparációt jelölte meg a kártérítés céljának, bár nyilvánvalóan preventív funkciókat is betölt. A polgári jogi kártérítés célja elsődlegesen a megbomlott vagyoni viszonyok helyreállítása: a cél tehát az, hogy a károsultat ugyanolyan helyzetbe hozza - legalább vagyoniilag - mintha a károkozás nem történt volna meg. Ezt a jogpolitikai célt két eszköz: **a teljes kártérítés elve és a károkszerzés tilalma** biztosítja. Ezen két eszköz együttes alkalmazásával a helyreállítás teljes körű lehet, hisz **a károsultnak a kártérítéssel valamennyi vagyoni kára megtérülhet úgy, hogy a kártérítéssel ne gazdagodjon, de a károkozó számára se legyen lehetőség a tényleges, teljes kárnál alacsonyabb összegű kártérítés megfizetésére.**

Álláspontom szerint a károsultnak a teljes kár megtérítéséhez való joga aggálytalanul levezethető az Alaptörvényben meghatározott, a jogállamiság elvéből levezethető jogbiztonság elvéből /B) cikk (1)/, a jogszabályok mindenkre kötelező ereje elvéből /R) cikk (2)/, valamint a jogegyenlőség elvéből /XV. cikk/.

Az *Alaptörvény* 28. cikke a bíróságok jogértelmezésével szemben olyan követelményt fogalmaz meg, melynek alapján a jogalkalmazóknak a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával összhangban kell értelmezniük, ezen célokról pedig azt kell feltételezniük, hogy azok a józan ész és a közjó, valamint az erkölcs és a gazdaságosság elveiből fakadnak.

A kártérítési ügyekben ítélező bíróságok tehát a polgári jogi szankció "kiszabása" során mindvégig érvényesíteni kötelesek a reparáció funkcióját, a szankciónak meg kell valósítania a teljes kár megtérítését, melyre a károsultnak alanyi joga van.

Márpedig a Kúria azzal, hogy ítéletével hatályában fenntartotta azt a másodfokú bírósági ítéletet, amely 5 éven keresztül folyamatosan fix összegben határozta meg a jövedelempótló járadék megállapítása során figyelembe veendő járadékalapot, nyilvánvalóan ellentmond a kártérítési jog alapvető jogpolitikai céljának. Az ily módon megállapított járadékalap semmiképpen sem lehet alkalmas a teljes kár megtérítésére, hisz az ár- és értékviszonyok változásai a kár mértékét egyértelműen befolyásolják.

A *Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi IV. törvény* - nyilvánvalóan a teljes kár megtérítésének alapvető elvét is szem előtt tartva - reagál erre a kérdésre, amikor az alábbi szabályt iktatja be a kártérítési felelősség általános szabályai közé:

"6:534. § (1) Az értékviszonyok változásának figyelembevétele a kár mértékének meghatározásánál"

(1) Ha a károkozás és az ítélethozatal között az időmúlásra vagy egyéb körülményre tekintettel az értékviszonyokban jelentős változás következett be, a bíróság az okozott kár mértékét az ítélethozatal időpontjában fennállt értékviszonyok szerint határozhatja meg. Ebben az esetben a károkozó késedelmi kamat fizetésére az érték meghatározásának időpontjától kezdődően köteles."

4.2. A tulajdonhoz való alapjog /XIII. cikk (1) bekezdés/ sérelme

Az Alkotmánybíróság a tulajdonjogot, mint az egyéni cselekvési autonómia hagyományos anyagi alapját részesíti alapjogi védelemben /64/1993. (XII. 22.) AB határozat/.

A tulajdonhoz való jog, mint alapjog korlátozása az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint akkor tekinthető alkotmányosnak, ha a korlátozást törvény mondja ki, és ez a korlátozás szükséges, valamint az elérendő célhoz viszonyítva arányos. A tulajdonhoz való jog korlátozásánál az alkotmányossági vizsgálat egyik szempontja a másik alapvető jog érvényesülésének szükségessége, illetve a közérdek miatt fennálló szükségesség. A vizsgálat másik szempontja itt is az arányosság: a korlátozással elérni kívánt cél fontosságának és az ennek érdekében okozott alapjog-sérelem súlyának összhangban kell állnia.

A kártérítési jogviszonyban a jog a reparációt a károkozó tulajdonának terhére oldja meg. Az Alaptörvény szerinti alapjogi tulajdonvédelem mindenki, vagyis a károsult és a károkozó tulajdonára is vonatkozik. **A kártérítési jogban érvényesülő teljes kártérítés elve tehát egy olyan kárelosztási technikát valósít meg, amelyben mind a károsult, mind a károkozó alkotmányos tulajdonvédelme megvalósul.**

Amennyiben tehát az adott konkrét kártérítési jogviszonyban a károsult vagyonában keletkezett teljes kár (ideértve természetesen az elmaradt vagyoni előnyt, tehát az elmaradt jövedelmet is) nem kerül megtérítésre, úgy a károsult tulajdonhoz való alapjoga úgy kerül korlátozásra, hogy az sem a szükségesség sem az arányosság alkotmányos mércéjének nem felel meg.

A támadott ítélettel érintett kártérítési jogviszonyban a **károsodás időpontja 2006. augusztus 6.** volt, a **jogerős másodfokú ítélet** meghozatalára pedig **2012. november 14.** napján került sor. Kérdésként merül fel, hogy a károkozó vagy a károsult köteles-e viselni a károkozás és az ítélethozatal között az értékviszonyokban bekövetkező változásokat. Az eltelt hat év egyértelműen egy olyan hosszú időszak, amely alatt a jövedelmek értéke változott.

Az új Ptk. fentebb idézett szakasza a hatályba lépését követően elbírált esetekben az értékváltozás kockázatát egyértelműen a károkozóra telepíti azzal, hogy a bíróság számára lehetővé teszi, hogy a kár mértékét az ítélethozatal időpontjában fennállott értékviszonyok szerint határozza meg. Ebben az esetben persze a késedelmi kamat is csak ettől az időponttól számítható, így káronszerzésről nem beszélhetünk, csupán a teljes kártérítés elvének következetes érvényesítéséről a törvényi szabályozás szintjén.

Ez a törvényi szintű szabályozás egyébként a bírói gyakorlatban ekörben kikristályosodott álláspont (EBH2007.1694.) jogszabályba emelése, tehát már a jelenlegi joggyakorlatban is érvényesül.

Mindezek alapján megállapítható, hogy a támadott ítélettel sérült az indítványozó tulajdonhoz fűződő alkotmányos joga, mivel a kár mértékének megállapításakor a bíróság nem vette figyelembe a károkozás és az ítélethozatal között az életviszonyokban - a jövedelmek mértékében - bekövetkezett változásokat, így a megállapított kártérítés nem lehet alkalmas a károsult teljes kárnak megtérülésére.

Ezen állítás alátámasztására szolgál az érintett időszakban a *Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény 153. § (1) bekezdése* felhatalmazása alapján évenként Kormányrendeletben megállapított garantált bérminimumok összegének változása: 2007: 72 100 forint, 2008: 86 300 forint, 2009: 87 500 forint, 2010: 89 500 forint, 2011: 94 000 forint, 2012: 108 000 forint, 2013: 114 000 forint, 2014: 118 000 forint.

4.3. A munka szabad megválasztásához való alapjog /XII. cikk(1) bekezdése/ sérelme

A *Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény 153. § (1) bekezdéséhez* fűzött Indokolás is hangsúlyozza, hogy a magyar jogrendszerben a minimálbér (és a garantált bérminimum) meghatározásának jelentősége túlmutat a munkaviszonybeli munkafeltételeken, mivel az alapvetően a munkaviszonyban irányadó szabályt egyéb törvények, illetve az azok által kialakított társadalmi-gazdasági intézmények tekintetében is irányadóként

alkalmazza (pl. a társadalombiztosítási és más szociális ellátások, illetve a közterhek (elsősorban járulékok) mértéke).

A garantált bérminimumra való jogosultságot a bírói gyakorlat úgy értelmezi, hogy az akkor állapítható meg, ha a szükséges középfokú iskolai végzettséggel, illetve középfokú szakképesítéssel ténylegesen rendelkezik a munkavállaló. Az EBH.2011.2425. szerint ez az értelmezés áll összhangban az 1992. évi XXII. törvény 142/A. § (1) és (2) bekezdésében megfogalmazott alapelvvel, mely szerint az egyenlő, illetve az egyenlő értékűként elismert munka díjazásánál az egyenlő bánásmód követelményét meg kell tartani, és a munka egyenlő értéke meghatározásának egyik kritériuma a szükséges szakképzettség.

Habár az Alaptörvényben már nem szerepel az egyenlő munkáért egyenlő bér elve, ez az alapelv azonban a megkülönböztetés tilalmából, a munkával arányos jövedelemhez való jogból aggálytalanul levezethető.

Az Alkotmánybíróság a munkához való jogot, mint alapjogot a szabadságjogokhoz hasonló védelemben részesíti a szükségtelen és aránytalan állami beavatkozások és korlátozások ellen, lényegi tartalma szerint pedig abba a foglalkozás, hivatás, munka megválasztásának és gyakorlásának szabadsága tartozik (21/1994. (IV. 16.) AB határozat).

A garantált bérminimum alkalmazása egyebek mellett a munka szabad megválasztásához való alapjog érvényesülését is szolgálja, hiszen a munkavállaló számára megadja azt a biztonságot, hogy bárhol helyezkedik el, a szakképzettsége bármely munkáltatónál elhelyezkedve biztosítja számára azt a minimális bért, amelyet meg kell kapnia.

Amennyiben a munka szabad megválasztásának jogának gyakorlásától egy károkozó magatartás folytán a munkavállaló elzárásra kerül, mert a károkozással munkaképessége oly mértékben csökken, hogy az adott - szakképesítéshez kötött - munkakör ellátására többé már nem képes, akkor a baleset elmaradása esetén a jövőben teljes bizonyossággal betöltésre kerülő - szakképesítéshez kötött - munkakörre a jogszabály által rögzített összegű jövedelem kell, hogy a járadékalap alapjául szolgáljon.

Egyedül így lehet az egyenlő értékűként elismert munka díjazásánál érvényesítendő egyenlő bánásmód követelményét betartani.

4.4. A jogállamiság elvéből levezethető jogbiztonság elvének /B) cikk (1)/, a jogszabályok mindenkire kötelező ereje elvének /R) cikk (2)/, a jogegyenlőség elvének /XV. cikk/, és a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme

A jogbiztonság az állampolgárok számára alapvető jelentőségű. Az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatósága biztosítja számukra, hogy a mindenki számára megismerhetővé tett jogszabályok egyben mindenkire nézve kötelezőek is legyenek, és az állampolgárok mindennapi életük megszervezése során joggal bízhatnak a jogszabályok mindenki által történő betartásában is.

A jogszabályban megállapított és minimálbér és garantált bérminimum olyan jogintézmények, amelyek a magyar jogrendben számos más jogintézményhez és társadalmi intézményhez szervesen kapcsolódnak, az állampolgárok körében ismertek és elismertek, összegüknek évenkénti felülvizsgálata pedig széleskörű médiafigyelmet élvez.

A garantált bérminimumot egyébként a bírói gyakorlat is széles körben alkalmazza a kártérítési jogban. A károsulti kárigényeket a jövőre nézve rendre akként határozzák meg az igényérvényesítők, hogy a minimálbér, illetve a garantált bérminimum összegét megállapító jogszabályokban meghatározott mértékben jelölik meg a járadékalapot. Hasonlóképpen alkalmazza a bírói gyakorlat a minimálbért, illetve a garantált bérminimumot akkor, ha a károsult a károsodás időpontjában még tanulmányokat folytatott, azonban a jövőben teljes bizonyossággal az adott képesítéssel vállalt volna munkái (BH 2000.57.).

A kártérítési járadék bírói gyakorlatában egyértelműen megfigyelhető az is, hogy a munkajogi és a polgári jogi ítélkezés ismeri, használja a másik jogág által kimunkált gyakorlatot. A polgári jogi ítélkezés számos eseti döntésben a munkajogi gyakorlathoz nyúl vissza, és analógia útján alkalmazza a munkajogi szabályokat a járadék számítás során, illetve bizonyos kérdésekben, pl. az általános kártérítési járadék megállapítása során a minimálbér alapulvételében az ítélkezés azonossága figyelhető meg (EBH2002.789. és BH2004.111). (Dr. Bédi Sarolta: A kártérítési járadék a polgári jogban. in.: Bírák Lapja. XVI. évfolyam 2007.2. szám.10-17.p.)

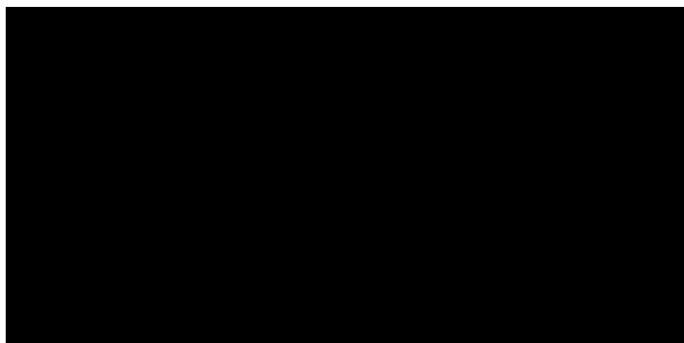
Ez is alátámasztja, hogy a polgári jog és a munkajog korántsem élesen elhatárolt jogágak, a jogalkalmazás során a bíróságok pedig már a jogviszonyok szükségképpen átfedései, összefüggései okán is - széles körben használják a másik jogág szabályait és a bírói gyakorlatát.

Mindezekre figyelemmel sem elfogadható a Kúria azon érvelése, hogy a garantált bérminimumra való hivatkozás kizárólag egy, a munkáltatóval folytatott jogvitában lenne érvényesíthető, egy polgári jogi kártérítési igény esetén pedig figyelmen kívül kell hagyni.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv. III.20.694/2013/4. számú ítéletét semmisítse meg, mivel az a fentebb részletezettek szerint olyan - az Alaptörvényt több ponton sértő - megállapításokat tartalmaz, amelyek a bírói döntést érdemben befolyásolták.

Kelt: Kaposváron, 2014. március 10. napján

Tisztelettel:

Mellékletek:

F/1.:1 pld. ügyvédi meghatalmazás eredetben

F/2.:Kúria Pfv. III.20.694/2013/4. számú ítélete másolatban

F/3.: 1 pld. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról eredetben